STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA PAOLA MENGOZZIHO

přednesené dne 1. března 2007 [1]

1. Projednávaným kasačním opravným prostředkem se společnost Common Market Fertilizers SA (dále jen „navrhovatelka" nebo „CMF") domáhá zrušení rozsudku Soudu prvního stupně (dále jen „Soud") ze dne 27. září 2005 (dále jen „napadený rozsudek") [2], kterým se zamítají žaloby na neplatnost podané touto společností proti rozhodnutím Komise ze dne 20. prosince 2002 [3], kterými se konstatuje, že v uvedeném případě nebylo prominutí dovozního cla odůvodněno.

Právní rámec

2. Článek 1 odst. 3 a 4 nařízení Rady (ES) č. 3319/94 ze dne 22. prosince 1994, kterým se zavádí konečné antidumpingové clo na dovozy roztoku směsi močoviny a dusičnanu amonného z Bulharska a Polska, vyváženého společnostmi, jež nejsou vyňaty z celní povinnosti, a který upravuje konečný výběr částek zajištěných prozatímním clem [4], stanoví:

„3. Částka antidumpingového cla uvaleného na dovozy pocházející z Polska se rovná rozdílu mezi minimální dovozní cenou ve výši 89 ecu za tunu výrobku a cenou [cena, pojištění a doprava (cif)] hranice Společenství zvýšenou o clo [společný celní sazebník] (SCS) za tunu výrobku, ve všech případech, kdy je cif cena hranice Společenství zvýšená o clo SCS za tunu výrobku nižší než minimální dovozní cena a kdy dovozy propuštěné do volného oběhu jsou přímo fakturovány dovozci nepropojenému na jednoho z následujících vývozců nebo výrobců usazených v Polsku:

[...]

1 — Původní jazyk: italština.

2 — Common Market Fertilizers v. Komise (T-134/03 a T-135/03, Sb. rozh. s. II-3923).

3 — K(2002) 5217 konečné a K(2002) 5218 konečné.

4 — Úř. věst. L 350, s. 20.

Pro dovozy propuštěné do volného oběhu, které nejsou fakturovány přímo dovozci nepropojenému na jednoho z výše zmíněných vývozců anebo výrobců usazených v Polsku, je uvaleno následující zvláštní clo:

na výrobek pocházející z Polska: 22 ecu za tunu výrobku [...], s výjimkou výrobku ohlášeného společností Zakłady Azotowe Puławy, pro který se zavádí zvláštní clo ve výši 19 ecu za tunu výrobku [...].

4. Není-li stanoveno jinak, jsou použitelná ustanovení platná v oblasti cel." *(neoficiální překlad)*

3. Článek 239 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství [5], ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2700/2000 [6] ze dne 16. listopadu 2000 (dále jen „celní kodex") stanoví:

„1. Dovozní clo nebo vývozní clo lze vrátit nebo prominout i v jiných případech než podle článků 236, 237 a 238:

— které budou vymezeny postupem projednávání ve výboru;

— které vyplývají z okolností, jež nelze přičítat podvodnému jednání nebo hrubé nedbalosti zúčastněné osoby. Případy, kdy lze toto ustanovení použít, a příslušná procesní pravidla se vymezí postupem projednávání ve výboru. Vrácení či prominutí může podléhat zvláštním podmínkám.

[...]"

4. Článek 4 bod 24 celního kodexu upřesňuje, že pro účely uvedeného kodexu se „postupem projednávání ve výboru" rozumí „postup uvedený v článcích 247 a 247a nebo postup uvedený v článcích 248 a 248a".

5. Článek 247 celního kodexu stanoví, že „[o]patření nezbytná k provedení tohoto

5 — Úř. věst. L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307.
6 — Úř. věst. L 311, s. 17; Zvl. vyd. 02/10, s. 239.

kodexu [...] se přijmou regulativním postupem uvedeným v čl. 247a odst. 2 [...]".

6. Článek 247a celního kodexu stanoví:

„1. Komisi je nápomocen Výbor pro celní kodex (dále jen ‚výbor').

2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použijí se články 5 a 7 rozhodnutí 1999/468/ES [...].

3. Výbor přijme svůj jednací řád."

7. Článek 4 jednacího řádu Výboru pro celní kodex stanoví:

„1. Pozvánku, program, jakož i návrh opatření, ke kterým se vyžaduje stanovisko výboru, a všechny ostatní pracovní materiály zašle předseda stálým zastoupením a členům výboru v souladu s čl. 14 odst. 2 zpravidla nejpozději čtrnáct kalendářních dnů před datem zasedání.

2. V naléhavých případech a pokud musejí být opatření, která se mají přijmout, okamžitě používána, může předseda na žádost člena výboru nebo z vlastního podnětu zkrátit lhůtu uvedenou v předcházejícím odstavci až na pět kalendářních dnů před datem zasedání.

3. V mimořádně naléhavých případech se předseda může odchýlit od lhůt stanovených v odstavcích 1 a 2. V případě, že je návrh na zařazení otázky do programu podaný v průběhu zasedání, vyžaduje se souhlas prosté většiny členů výboru."

8. Článek 2 rozhodnutí Rady 1999/468/ES ze dne 28. června 1999 o postupech pro

výkon prováděcích pravomocí svěřených Komisi[7] (dále jen „rozhodnutí o komitologii") stanoví:

„Výběr procedurálních podmínek pro přijetí prováděcích opatření vychází z těchto kritérií:

a) řídící opatření, například ta, která se vztahují na provádění společné zemědělské politiky a společné politiky rybolovu nebo která se vztahují na zavádění programů se značným dopadem na rozpočet, se přijímají řídícím postupem;

b) opatření obecného významu [s obecnou působností], která provádějí podstatné prvky základního aktu, včetně opatření na ochranu zdraví nebo bezpečnosti osob, zvířat nebo rostlin, se přijímají regulativním postupem; pokud základní akt stanoví, že některé jiné než podstatné prvky tohoto aktu mohou být upraveny nebo aktualizovány prováděcím postupem, přijímají se tato opatření regulativním postupem.

c) aniž jsou dotčena písmena a) a b), použije se poradní postup pokaždé, kdy je považován za nejvhodnější."

9. Článek 5 rozhodnutí o komitologii stanoví:

„Regulativní postup

1. Komisi je nápomocen regulativní výbor složený ze zástupců členských států, kterému předsedá zástupce Komise.

2. Zástupce Komise předloží výboru návrh opatření, která mají být přijata. Výbor zaujme stanovisko k návrhu ve lhůtě, kterou může předseda určit s ohledem na naléhavost věci. Stanovisko se přijímá většinou stanovenou v čl. 205 odst. 2 [ES] pro

7 — Úř. věst. L 184, s. 23; Zvl. vyd. 01/03, s. 124.

přijímání rozhodnutí, která má Rada přijímat na návrh Komise. Hlasům zástupců členských států ve výboru je přidělena váha stanovená ve zmíněném článku. Předseda nehlasuje.

3. Aniž je dotčen článek 8, přijme Komise zamýšlená opatření, jsou-li v souladu se stanoviskem výboru.

4. Pokud zamýšlená opatření nejsou v souladu se stanoviskem výboru nebo pokud výbor žádné stanovisko nezaujme, předloží Komise Radě neprodleně návrh opatření, která mají být přijata, a uvědomí o tom Evropský parlament [...]"

10. Článek 905 odst. 1 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se stanoví určitá prováděcí pravidla k celnímu kodexu [8], ve znění nařízení Komise (ES) č. 1677/98 ze dne 29. července 1998 [9] (dále jen „prováděcí nařízení"), stanoví:

„Jestliže celní orgán s rozhodovací pravomocí, jemuž je předložena žádost o vrácení nebo prominutí na základě čl. 239 odst. 2 kodexu, není schopen rozhodnout na základě článku 899 a jestliže jsou k žádosti přiloženy důkazy, které by mohly zakládat zvláštní situaci, jež vyplývá z okolností, ze kterých není možné vyvozovat podvodný záměr nebo hrubou nedbalost zúčastněné osoby, členský stát tohoto celního orgánu předá takovýto případ Komisi k rozhodnutí v souladu s postupem stanoveným v článcích 906 až 909.

Jestliže však celní orgán s rozhodovací pravomocí nemá pochybnosti, může sám rozhodnout o vrácení či prominutí cla, pokud se domnívá, že podmínky uvedené v čl. 239 odst. 1 celního kodexu jsou splněny, a pokud je částka připadající na každého provozovatele vztahující se k jedné či více dovozním nebo vývozním operacím, které vyplývají z téže konkrétní situace, nižší než 50 000 ecu.

Pojem ‚zúčastněná osoba' se vykládá stejně jako v článku 899.

Ve všech ostatních případech celní orgán s rozhodovací pravomocí žádost zamítne."

8 — Úř. věst. L 253, s. 1; Zvl. vyd. 02/06, s. 3.
9 — Úř. věst. L 212, s. 18; Zvl. vyd. 02/09, s. 30.

11. Článek 906 prováděcího nařízení stanoví:

„Do patnácti dnů od obdržení spisu podle čl. 905 odst. 2 zašle Komise členským státům jeho kopii.

Projednání věci se co nejdříve zařadí na pořad jednání výboru uvedeného v článku 247 kodexu."

12. Poté, co nastaly skutečnosti projednávaného případu, byl změněn čl. 906 druhý pododstavec prováděcího nařízení nařízením Komise (ES) č. 1335/2003 ze dne 25. července 2003, kterým se mění prováděcí nařízení [10], takto:

„Projednání věci se co nejdříve zařadí na pořad jednání odborné skupiny uvedené v článku 907."

13. Podle článku 907 prvního pododstavce prováděcího nařízení:

„Po konzultaci s odbornou skupinou složenou ze zástupců všech členských států, která se sejde v rámci výboru k projednání dané věci, Komise rozhodne, zda zkoumaná situace umožňuje vrátit nebo prominout clo."

Skutkový základ sporu

14. Skutkový základ projednávaného sporu, jak byl konstatován Soudem, vyplývá z bodů 14 až 28 napadeného rozsudku takto:

„14. Žalobkyně usazená v Belgii je velkoobchodníkem s chemikáliemi, zejména s roztoky obsahujícími dusík (močovina a dusičnan amonný). Ve skupině žalobkyně je především Rellmann GmbH, se sídlem v Hamburku (Německo), 100% dceřiná společnost žalobkyně, a Agro Baltic GmbH, se sídlem v Rostocku (Německo), 100% dceřiná společnost Rellmann. V roce 1989 žalobkyně nabyla společnost Champagne Fertilisants, která je jejím daňovým zástupcem pro všechny operace ve Francii.

15. Vývozce, polský podnik Zaklady Azotowe Pulawy (dále jen ‚ZAP'), prodává

10 — Úř. věst. L 187, s. 16; Zvl. vyd. 02/13, s. 463.

výrobky společnosti Agro Baltic. Ve skupině žalobkyně je toto obchodní schéma: Agro Baltic prodává výrobky dále společnosti Rellman, která je sama dále prodává žalobkyni. Jsou vystavovány odpovídající faktury.

16. Ve [sporu, který vedl k] věci T-134/03, Agro Baltic koupila od ZAP mezi březnem a zářím 1997 tři lodní náklady roztoku směsi močoviny a dusičnanu amonného. U těchto lodních nákladů bylo dodrženo obchodní schéma popsané v bodě 15 výše.

17. Cogema, autorizovaný celní zástupce, byla pověřena, aby zajistila propuštění výrobků do volného oběhu jménem Agro Baltic a jejich použití jménem žalobkyně.

18. Zboží tak bylo původně propuštěno do volného oběhu jménem Agro Baltic na základě prohlášení EU0, ke kterému byly připojeny faktury vystavené ZAP společnosti Agro Baltic a osvědčení EUR.1 potvrzující polský původ zboží. Současně bylo zboží umístěno ve skladu, který opustilo o několik minut později s cílem jeho použití jménem Champagne Fertilisants.

19. Ve [sporu, který vedl k] věci T-135/03, Agro Baltic koupila v lednu 1995 od ZAP lodní náklad, u kterého bylo poté dodrženo obchodní schéma popsané v bodě 15 výše.

20. Agro Baltic pověřila společnost SCAC Rouen (dále jen ‚SCAC'), autorizovaného celního zástupce, aby zajistila propuštění zboží do volného oběhu jménem Agro Baltic a jeho použití jménem žalobkyně. Jednalo se tudíž o předložení dvou celních prohlášení o dovozu pro totéž zboží u téhož celního úřadu s uvedením dvou odlišných příjemců tak, aby bylo možné oddělit platbu cla od platby DPH.

21. SCAC použila zjednodušený postup celního řízení o propuštění do volného oběhu a použití pouze jménem žalobkyně. S tímto cílem podala SCAC prohlášení IM4 jménem žalobkyně, ke kterému byla připojena faktura vystavená společností Rellmann žalobkyni a osvědčení EUR.1 potvrzující polský původ zboží.

22. Příslušné francouzské správní orgány nejprve přijaly prohlášení související s oběma projednávanými věcmi, na základě osvědčení EUR.1 prominuly dovozní clo a nepožadovaly zaplacení antidumpingového cla.

23. Po následné kontrole příslušné francouzské orgány dospěly nicméně k závěru, že mělo být na všechny lodní náklady související s oběma projednávanými věcmi uplatněno zvláštní clo ve výši 19 ecu za tunu zavedené čl. 1 odst. 3 druhým pododstavcem nařízení č. 3319/94. Podle těchto orgánů byla totiž skutečným dovozcem zboží žalobkyně, a nikoli příjemce přímé faktury vystavené ZAP, přestože dotčené výrobky byly certifikované ZAP. Konkrétněji ve spise, který vedl k věci T-134/03, se příslušné francouzské orgány zejména domnívaly, že meziuskladnění zboží bylo z důvodu svého mimořádně krátkého trvání právní fikcí a že žalobkyně při třech dotčených operacích nabyla zboží ještě před podáním prohlášení o propuštění do volného oběhu jménem Agro Baltic. Konkrétněji ve spise, který vedl k věci T-135/03, se příslušné francouzské orgány domnívaly, že jménem žalobkyně bylo podáno jen jediné prohlášení o propuštění do volného oběhu a použití.

24. Za těchto podmínek do spisu, který vedl k věci T-134/03, zaměstnanci Centre du renseignement d'orientation et de contrôle de Poitiers (Informační a kontrolní středisko v Poitiers) vyhotovili dne 4. prosince 1998 zápis, podle kterého došlo k úniku cla a daní v celkové výši 3 911 497 francouzských franků (FRF) (564 855 eur). Do spisu, který vedl k věci T-135/03, vyhotovilo meziregionální ředitelství cel v Rouenu dne 13. listopadu 1997 zápis, ze kterého vyplývá, že mělo být uloženo clo a daně v celkové výši 840 271 FRF (128 098 eur).

25. V listopadu a prosinci 1999 podala žalobkyně u francouzského celního orgánu žádosti o prominutí cla na základě článku 239 celního kodexu. Dne 14. února 2002 tento orgán postoupil uvedené žádosti Komisi, která je zaregistrovala pod spisovými značkami REM 02/02 (věc T-134/03) a REM 03/02 (věc T-135/03).

26. Dopisy ze dne 9. a 10. září 2002, na které bylo odpovězeno dne 11. října 2002, Komise žalobkyni oznámila, že ve věcech REM 02/02 a REM 03/02 hodlá přijmout záporné rozhodnutí.

27. Dne 12. listopadu 2002 se konalo zasedání odborné skupiny REM/REC v rámci celního výboru, oddělení úhrad. Podle zápisu z tohoto zasedání vyhotoveného dne 29. listopadu 2002 vedlo konečné hlasování, ke kterému odborná skupina přistoupila, co se týče věcí REM 02/02 a REM 03/02, k tomuto výsledku: ‚šest delegací hlasovalo pro návrh Komise, čtyři delegace se zdržely hlasování a pět delegací hlasovalo proti návrhu Komise'.

28. Dne 20. prosince 2002 Komise poté, co dospěla k závěru, že ze strany žalobkyně došlo k hrubé nedbalosti a že neexistuje zvláštní situace, a že tudíž nebyly splněny podmínky pro použití článku 239 celního kodexu, přijala rozhodnutí K(2002) 5217 konečné (věc REM 02/02) a K(2002) 5218 konečné (věc REM 03/02), kterými konstatovala, že vrácení dovozního cla nebylo odůvodněno (dále jen ‚sporná rozhodnutí'). Komise oznámila tato rozhodnutí francouzským celním orgánům, které je poté dne 10. února 2003 oznámily žalobkyni."

Řízení před Soudem a napadený rozsudek

15. Návrhy došlými kanceláři Soudu dne 18. dubna 2003, zapsanými do rejstříku pod č. T-134/03 a T-135/03, se CMF domáhala zrušení sporných rozhodnutí, přičemž uplatnila tři žalobní důvody.

16. Svým prvním žalobním důvodem uplatnila zejména porušení článku 7 ES a článku 5 rozhodnutí o komitologii, jakož i porušení čl. 4 odst. 1 jednacího řádu Výboru pro celní kodex.

17. Svým druhým žalobním důvodem uplatnila zjevně nesprávné posouzení, kterého se Komise dopustila tím, že se domnívala, že podmínky pro prominutí cla stanovené v článku 239 celního kodexu nebyly splněny.

18. Svým třetím žalobním důvodem žalobkyně tvrdila, že Komise nedodržela povinnost uvést odůvodnění, kterou měla podle článku 253 ES.

19. Po spojení věcí T-134/03 a T-135/03 Soud napadeným rozsudkem žaloby zamítl a uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

20. Co se týče tvrzeného porušení článku 7 ES a článku 5 rozhodnutí o komitologii Soud zaprvé prohlásil za nepřípustnou námitku protiprávnosti vycházející z čl. 907 prvního pododstavce prováděcího nařízení vznesenou žalobkyní v rámci uvedeného žalobního důvodu [11].

21. V tomto ohledu Soud nejprve uvedl, že námitka byla podána opožděně, jelikož byla vznesena až ve stadiu repliky a že se nezakládala na žádné právní nebo skutkové okolnosti, která by vyšla najevo v průběhu řízení ve smyslu čl. 48 odst. 2 jednacího řádu Soudu [12].

22. Mimoto Soud zdůraznil, že protiprávnost čl. 907 prvního pododstavce prováděcího nařízení nemůže být přezkoumávána z úřední povinnosti, neboť tato protiprávnost není nepominutelným důvodem [13]. Soud uvedl, že Soud sice musí z úřední povinnosti přezkoumat nedostatek pravomoci původce napadeného aktu, nicméně zaprvé v projednávaném případě Komise při přijímání sporných rozhodnutí jednala v rámci svých pravomocí na základě čl. 907 prvního pododstavce prováděcího nařízení, který byl sám přijat podle stanoviska Výboru pro celní kodex v souladu s postupem stanoveným v článcích 239, 247 a 247a uvedeného kodexu; zadruhé z judikatury nevyplývá, že Soud je povinen přezkoumat z úřední povinnosti otázku, zda přijetím obsahu čl. 907 prvního pododstavce prováděcího nařízení, který je právním základem sporných rozhodnutí, Komise nepřekročila svou pravomoc [14].

23. Zadruhé Soud zamítl tvrzení žalobkyně, podle kterého odborná skupina, která na základě čl. 907 prvního pododstavce prováděcího nařízení zasedá „v rámci výboru [pro celní kodex]", je regulativním výborem ve smyslu článku 5 rozhodnutí o komitologii [15].

24. V tomto ohledu Soud uvedl, že z bodu 7 odůvodnění a z článku 5 rozhodnutí o komitologii vyplývá, že regulativní postup se použije v případě „opatření s obecnou působností, jejichž předmětem je provádění podstatných prvků základních aktů", zatímco sporná rozhodnutí jsou individuálními rozhodnutími, a tudíž nemají obecnou působnost. Podle Soudu domnívat se, že regulativní výbor ve smyslu článku 5 rozhodnutí o komitologii má pravomoc vydávat stanovisko k návrhu individuálního rozhodnutí o vrácení či prominutí cla, by jednoduše

11 — Napadený rozsudek, bod 51.

12 — Tamtéž.

13 — Soud v tomto smyslu uvedl rozsudek ze dne 17. prosince 1959, Société des fonderies de Pont à Mousson v. Vysoký úřad (14/59, Recueil, s. 445, s. 474).

14 — Napadený rozsudek, bod 52.

15 — Tamtéž, body 54 a 58.

znamenalo postavit na roveň pojmy rozhodnutí a akt s obecnou působností, navzdory podstatným rozdílům, a tudíž porušit článek 249 ES, jakož i článek 7 ES a rozhodnutí o komitologii [16].

25. Soud rovněž dodal, že kdyby zákonodárce, v tomto případě Komise, chtěl, aby byl Výbor pro celní kodex konzultován v rámci individuálních řízení o prominutí či vrácení cla, použil by bez jakýchkoliv pochybností v čl. 907 prvním pododstavci prováděcího nařízení výraz „po konzultaci s výborem". Výraz „v rámci výboru" vyjadřuje skutečnost, že odborná skupina uvedená v článku 907 je zjevně funkčně odlišným útvarem od Výboru pro celní kodex [17].

26. Co se týče tvrzeného porušení čl. 4 odst. 1 jednacího řádu Výboru pro celní kodex (dále jen „jednací řád výboru") – z důvodu nedodržení čtrnáctidenní lhůty před dnem zasedání uvedeného výboru, stanovené pro předání pracovních materiálů jeho členům – Soud tento žalobní důvod žalobkyně zamítl.

27. V tomto ohledu poté, co konstatoval, že členové odborné skupiny měli třináct kalendářních dnů na to, aby se seznámili s dopisem, kterým žalobkyně odpověděla na dopisy Komise, Soud měl za to, že fyzické a právnické osoby se nemohou dovolávat tvrzeného porušení tohoto pravidla, které není určeno k tomu, aby zajišťovalo ochranu jednotlivců, ale k tomu, aby zajišťovalo vnitřní fungování výboru při plném zachování výsad jeho členů [18].

28. Co se týče tvrzeného zjevně nesprávného posouzení při použití článku 239 celního kodexu, Soud poté, co zdůraznil, že je nesporné, že se žalobkyně nedopustila podvodného jednání, přezkoumal pouze tu část druhého žalobního důvodu směřujícího ke zrušení týkající se tvrzené neexistence nedbalosti na straně žalobkyně, a vyloučil jakékoliv zjevně nesprávné posouzení Komise v tomto bodě, což znamenalo, že nebylo nezbytné přezkoumávat žalobní důvody týkající se existence zvláštní situace [19].

29. Úvodem Soud připomněl, že podle judikatury pro posouzení, zda došlo k hrubé nedbalosti ve smyslu článku 239 celního kodexu, je třeba vzít především

16 — Tamtéž, body 55 až 57.
17 — Tamtéž, bod 59.
18 — Tamtéž, body 77 až 79.
19 — Tamtéž, body 115, 147 a 149.

v úvahu složitost ustanovení, jejichž nedodržení vedlo ke vzniku celního dluhu, jakož i profesní zkušenost a řádnou péči subjektu [20].

30. Co se týče složitosti ustanovení, Soud uvedl jednak, že již v jiném rozsudku [21] rozhodl, že čl. 1 odst. 3 druhý pododstavec nařízení č. 3319/94 nevykazuje významné výkladové obtíže, a jednak, že se žalobkyně nemůže zbavit své vlastní odpovědnosti dovoláváním se pochybení, ať již skutečného, nebo domnělého, svých zástupců, jelikož schéma dovozu dotčených výrobků bylo vypracováno samotnou žalobkyní, která si svobodně zvolila své celní zástupce [22].

31. Co se týče profesní zkušenosti žalobkyně, Soud konstatoval, že Komise se právem domnívala, že žalobkyně má požadovanou zkušenost s dovozem a vývozem [23].

32. Konečně, co se týče řádné péče subjektu, Soud rozhodl, že obecně vzato chování žalobkyně během dotčených činností nemohlo být považováno za dostatečně řádnou péči. I když se totiž žalobkyně dovolávala své nezkušenosti s proclením dotčených výrobků, jakož i aplikačních obtíží s nařízením č. 3319/94, nejenže vůbec nepožádala o radu své celní zástupce, ale ještě jim dala velmi přesné pokyny. Mimoto podle Soudu chyby, kterých se dopustila žalobkyně při vystavování svých faktur, rovněž svědčily o nedostatku řádné péče na její straně [24].

20 — Tamtéž, bod 135.

21 — Rozsudek Soudu ze dne 21. září 2004, Gondrand Frères v. Komise (T-104/02, Sb. rozh. s. II-3211, body 59 až 62 a 66).

22 — Napadený rozsudek, body 137 až 139.

23 — Tamtéž, body 140 a 141.

24 — Tamtéž, body 142 až 144.

Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání účastníků řízení

33. Návrhem došlým kanceláři Soudního dvora dne 14. prosince 2005 navrhovatelka podala kasační opravný prostředek proti výše uvedenému rozsudku.

34. Zástupci účastníků řízení byli vyslechnuti na jednání, které se konalo dne 5. října 2006.

35. Navrhovatelka navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadený rozsudek v plném rozsahu;

— vyhověl návrhovým žádáním předloženým navrhovatelkou v prvním stupni;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení o kasačním opravném prostředku i řízení v prvním stupni.

36. Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

— kasační opravný prostředek zamítl;

— uložil navrhovatelce náhradu nákladů řízení.

Právní analýza

Úvodní úvahy týkající se důvodů kasačního opravného prostředku

37. Na podporu kasačního opravného prostředku navrhovatelka uplatňuje čtyři důvody kasačního opravného prostředku. Dvěma prvními vytýká Soudu „neúplné představení právního rámce" a „neúplné představení skutkového rámce". Svým třetím důvodem kasačního opravného prostředku uplatňuje řadu nesprávných právních posouzení, kterých se Soud dopustil při přezkumu porušení podstatných formálních náležitostí uplatněného v rámci prvního žalobního důvodu žaloby na neplatnost. Čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku vychází z chybného použití článku 239 celního kodexu Soudem.

38. První důvod kasačního opravného prostředku je zjevně nesamostatným důvodem ve vztahu k ostatním. Tím, že se navrhovatelka dovolává „neúplného představení právního rámce", Soudu vytýká, že v představení relevantního právního rámce provedeném v bodech 1 až 13 napadeného rozsudku neuvedl jednak třicátý devátý bod odůvodnění nařízení č. 3319/94, a jednak článek 2 rozhodnutí o komitologii.

39. Zdá se mi zcela jasné, že neuvedení, v části rozsudku obsahující pouhé představení právního rámce, jednoho nebo více ustanovení považovaných za důležité pro potřeby věci nemůže samo o sobě představovat vadu, jejímž účinkem je neplatnost rozsudku. Důvod kasačního opravného prostředku musí být tedy chápán tak, že směřuje k uplatnění *nezohlednění* dovolávaného bodu odůvodnění a ustanovení Soudem a nesprávných právních posouzení, která z toho vyplývají, v jeho právním posouzení.

40. Z popisu prvního důvodu kasačního opravného prostředku totiž vyplývá, že z důvodu tvrzených opomenutí Soud podle navrhovatelky jednak podal chybný výklad čl. 1 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 3319/94, když se domníval, že neexistence v projednávaném případě obcházení antidumpingových opatření navrhovatelkou nebrání uložení zvláštního antidumpingového cla, a jednak došel nesprávně k závěru, že regulativní postup uvedený v rozhodnutí o komitologii lze použít pouze pro přijetí opatření s obecnou působností.

41. Jedná se nicméně o důvody kasačního opravného prostředku, které jsou specifičtěji vzneseny v rámci čtvrtého, respektive třetího důvodu kasačního opravného prostředku [25]. Budou tedy přezkoumány v rámci analýzy těchto důvodů.

42. Co se týče tvrzeného „neúplného představení skutkového rámce" uplatňovaného v rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku, uvádím, že navrhovatelka vytýká Soudu, že v bodech 14 až 28 napadeného rozsudku provedl „neúplné a chybné" představení skutečností, které vedlo k jejich zkreslení, a tedy k nesprávnému právnímu posouzení [26]. Z důvodu tohoto zkreslení měl Soud neprávem za to, že v projednávaném případě docházelo k nepřímé fakturaci, která odůvodňovala použití zvláštního cla stanoveného v čl. 1 odst. 3 druhém pododstavci nařízení č. 3319/94.

43. Navrhovatelka naopak tvrdí, že v projednávaném případě, na rozdíl od názoru francouzských celních orgánů a Komise, se nemůže jednat o situaci nepřímé fakturace. Na podporu tohoto tvrzení však uplatňuje řadu argumentů právní povahy, aniž by prokázala sebemenší chybu, které se dopustily uvedené orgány, Komise, a tím spíše Soud při *zjišťování skutkového stavu.*

44. Krom toho pro účely tohoto řízení není nezbytné zabývat se zevrubněji těmito argumenty.

45. Zaprvé uvádím, že Soud v napadeném rozsudku nikterak nepřezkoumával otázku, zda *došlo* k nepřímé fakturaci v *projednávaném případě*, a to bylo ze strany Soudu zcela logické a legitimní vzhledem k tomu, že ze spisu v řízení v prvním stupni nevyplývá, že navrhovatelka před Soudem uplatnila porušení čl. 1 odst. 3 druhého

25 — Spojitost tvrzeného nezohlednění bodu 39 odůvodnění nařízení č. 3319/94 se čtvrtým důvodem kasačního opravného prostředku dokonce výslovně plyne z bodů 10 a 151 kasačního opravného prostředku. Stejně tak spojitost tvrzeného nezohlednění článku 2 rozhodnutí o komitologii se třetím důvodem kasačního opravného prostředku výslovně plyne z bodů 16 a 75 kasačního opravného prostředku.

26 — Kasační opravný prostředek, body 18, 20, 21, 38 a 39.

pododstavce nařízení č. 3319/94 Komisí. Uvedená otázka nemůže být tudíž vznesena poprvé v rámci kasačního opravného prostředku, jelikož příslušnost Soudního dvora je v tomto stadiu omezena na posouzení právního řešení žalobních důvodů projednávaných u soudu prvního stupně [27].

46. Zadruhé tím, že se navrhovatelka dovolává neexistence celního dluhu, uplatňuje nejen nový argument, ale i argument, který je zcela neslučitelný s předmětem žalob na neplatnost podaných k Soudu.

47. V tomto ohledu je třeba připomenout, že spornými rozhodnutími Komise rozhodla o žádostech navrhovatelky o prominutí cla na základě článku 239 celního kodexu a článku 905 prováděcího nařízení.

48. Jak přitom správně zdůraznila Komise, jediným cílem těchto ustanovení, která sledují účel ekvity [28], je umožnit, pokud jsou splněny určité zvláštní okolnosti a při neexistenci hrubé nedbalosti nebo podvodného jednání, osvobození některých hospodářských subjektů od zaplacení cla, které dluží, a nikoli zpochybnění samotného principu vymahatelnosti celního dluhu [29]. V důsledku toho se navrhovatelka mohla, ve vztahu ke sporným rozhodnutím, užitečně dovolávat pouze důvodů směřujících k prokázání existence v projednávaném případě zvláštních okolností, jakož i neexistence hrubé nedbalosti nebo podvodného jednání z její strany, a nikoliv důvodů směřujících k prokázání protiprávnosti rozhodnutí příslušných vnitrostátních orgánů, které jí uložily zaplatit dotčené clo [30].

49. Jinými slovy žádosti předložené Komisi na základě ustanovení článku 239 celního kodexu ve vzájemném spojení s ustanovením článku 905 prováděcího nařízení se netýkají otázky, zda hmotněprávní celní ustanovení byla správně použita vnitrostátními celními orgány. Tato otázka totiž podle článku 236 celního kodexu spadá do pravomoci vnitro-

27 — Rozsudek ze dne 1. června 1994, Komise v. Brazzelli Lualdi a další (C-136/92, Recueil, s. I-1981, bod 59).

28 — Rozsudky ze dne 25. února 1999, Trans-Ex-Import (C-86/97, Recueil, s. I-1041, bod 21), a ze dne 27. září 2001, Bacardi (C-253/99, Recueil, s. I-6493, bod 56).

29 — Viz, co se týče ekvivalentního ustanovení článku 239 celního kodexu, které bylo dříve v platnosti – čl. 13 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 1430/79 ze dne 2. července 1979 o vrácení nebo prominutí dovozního cla nebo vývozního cla (Úř. věst. L 175, s. 1), ve znění čl. 1 odst. 6 nařízení Rady (EHS) č. 3069/86 ze dne 7. října 1986 (Úř. věst. L 286, s. 1) *(neoficiální překlad)* – rozsudky ze dne 12. března 1987, Cerealmangimi a Italgrani v. Komise (244/85 a 245/85, Recueil, s. 1303, bod 11), a ze dne 6. července 1993, CT Control (Rotterdam) a JCT Benelux v. Komise (C-121/91 a C-122/91, Recueil, s. I-3873, bod 43).

30 — Viz výše uvedené rozsudky Cerealmangimi a Italgrani v. Komise, bod 13, a CT Control (Rotterdam) a JCT Benelux v. Komise, bod 44.

státních celních orgánů, jejichž rozhodnutí mohou být napadena u vnitrostátních soudů, přičemž tyto soudy mohou předložit Soudnímu dvoru žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES [31].

K tvrzenému nesprávnému právnímu posouzení, ke kterému mělo dojít při přezkumu porušení podstatných formálních náležitostí

K nesprávnému právnímu posouzení, kterého se měl Soud dopustit tím, že vyloučil porušení článku 7 ES a článku 5 rozhodnutí o komitologii

50. Jelikož předložení těchto žádostí Komisi předpokládá existenci celního dluhu [32], který navrhovatelka není oprávněna zpochybnit v rámci žaloby na neplatnost sporných rozhodnutí, právní argumenty uplatněné v rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku musejí být zamítnuty rovněž z tohoto důvodu [33].

— Důvody navrhovatelky

51. Pozornost Soudního dvora se tedy musí zaměřit na třetí a čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku.

52. Prvními dvěma částmi tohoto důvodu kasačního opravného prostředku, které se týkají jednak „porušení článku 7 ES a otázky neplatnosti čl. 907 prvního pododstavce [prováděcího] nařízení", a jednak „právní povahy výboru, jejž Komise konzultovala", navrhovatelka uplatňuje řadu nesprávných právních posouzení, kterých se měl Soud dopustit, když zamítl tu část prvního žalobního důvodu směřujícího ke zrušení týkající se tvrzeného porušení článku 7 ES a článku 5 rozhodnutí o komitologii. Tyto dvě části by podle mého názoru měly být přezkoumány společně, jelikož obě se v podstatě týkají otázky postupu, který měla Komise použít při rozhodování o žádostech o prominutí cla předložených navrhovatelkou, a tedy otázky pravomoci Komise.

31 — V tomto smyslu se vyjádřil Soud ve svém rozsudku ze dne 16. července 1998, Kia Motors a Broekman Motorships v. Komise (T-195/97, Recueil, s. II-2907, s. 36). Viz rovněž rozsudky Gondrand Frères v. Komise, výše uvedený, bod 25, a ze dne 13. září 2005, Ricosmos v. Komise (T-53/02, Sb. rozh. s. II-3173, bod 165).

32 — Výše uvedený rozsudek Gondrand Frères v. Komise, bod 25.

33 — Navrhovatelka na jednání prohlásila, že může v projednávaném případě přijmout existenci celního dluhu, přičemž upřesnila, že požádala o jeho prominutí z důvodů ekvity na základě článku 239 celního kodexu. Nadále však nemístně na jednání pokračovala ve zpochybňování legality zvláštního antidumpingového cla, které jí bylo uloženo, přičemž trvala na neexistenci, podle jejího názoru, jak nepřímé fakturace, tak důkazu o obcházení.

53. Ze spisu vyplývá, že žalobní důvod týkající se nepříslušnosti Komise, uplatněný navrhovatelkou před Soudem, se v podstatě opíral o názor, že výbor, který se sešel dne 12. listopadu 2002 (viz bod 26 výše), měl být na základě článků 247 a 247a celního kodexu považován za regulativní výbor ve smyslu článku 5 rozhodnutí o komitologii. V důsledku toho, s ohledem na nezbytnost použít regulativní postup upravený tímto posledně uvedeným článkem, výsledek hlasování zástupců členských států na zasedání výboru dne 12. listopadu 2002 na základě uvedeného článku podle navrhovatelky znamenal, že stanovisko nebylo zaujato, a Komise tudíž nemohla sama rozhodnout, avšak byla povinna předložit Radě neprodleně svůj návrh opatření a uvědomit o tom Evropský parlament.

54. Komise však ve své žalobní odpovědi uvedla, že čl. 907 první pododstavec prováděcího nařízení ji opravňoval k tomu, aby sama rozhodla o žádostech o prominutí cla po konzultaci nikoliv regulativního výboru, ale odborné skupiny, jejíž vytvoření, při přijímání prováděcího nařízení, svobodně zvolila pro účely přijímání rozhodnutí o vrácení nebo prominutí cla.

55. Navrhovatelka ve své replice namítala, že výklad čl. 907 prvního pododstavce prováděcího nařízení podaný Komisí nemůže být přijat, jelikož má za následek protiprávnost uvedeného ustanovení. Přijetím článku 907, jak je Komisí vykládán, totiž Komise nepřijala prováděcí opatření k celnímu kodexu, ale neprávem si přisvojila pravomoc v rozporu s článkem 7 ES. Podpůrně kdyby čl. 907 první pododstavec prováděcího nařízení byl vykládán tak, že odborná skupina v něm uvedená není regulativním výborem, navrhovatelka na základě článku 241 ES namítala protiprávnost uvedeného ustanovení pro rozpor s článkem 7 ES.

56. V napadeném rozsudku Soud zamítl jak hlavní argumentaci navrhovatelky jako neopodstatněnou, tak i námitku protiprávnosti jako nepřípustnou z důvodů, které jsem shrnul v bodech 20 až 25 výše.

57. Důvody uplatněné navrhovatelkou prostřednictvím prvních dvou částí tohoto důvodu kasačního opravného prostředku mohou být shrnuty následovně.

58. Zaprvé Soud tím, že se domníval, že čl. 907 první pododstavec prováděcího nařízení umožňuje Komisi rozhodnout sama – tedy bez použití postupu regulativního výboru – o žádostech o prominutí cla, podal

chybný výklad uvedeného ustanovení, a z tohoto důvodu nesprávně vyloučil, že sporná rozhodnutí jsou postižena vadou spočívající v nedostatku pravomoci jejich původce. Tento výše uvedený výklad ustanovení není správný, jelikož vede k tomu, že toto posledně uvedené ustanovení je v rozporu se základním nařízením, kterým je celní kodex a s článkem 7 ES pro nedostatek právního základu.

59. Zadruhé navrhovatelka vytýká Soudu, že tím, že vyložil čl. 907 první pododstavec prováděcího nařízení tak, že Komise je oprávněna k rozhodnutí o žádostech o prominutí cla bez použití postupu regulativního výboru, nepřezkoumal meritum námitky protiprávnosti tohoto ustanovení pro rozpor se základním nařízením a článkem 7 ES.

60. V tomto ohledu zaprvé navrhovatelka popírá, že tato námitka byla vznesena pouze v replice a v každém případě tvrdí, že její vznesení ve stadiu repliky bylo odůvodněno právní okolností, jež vyšla najevo v průběhu řízení ve smyslu čl. 48 odst. 2 jednacího řádu Soudu, a sice výkladem čl. 907 prvního pododstavce prováděcího nařízení podaným Komisí v její žalobní odpovědi.

61. Zadruhé navrhovatelka vytýká Soudu, že se neprávem domníval, že otázka protiprávnosti čl. 907 prvního pododstavce prováděcího nařízení není nepominutelným důvodem, a že tudíž nemůže být přezkoumávána z úřední povinnosti. Co se týče přezkumu z úřední povinnosti, rozdíl mezi nedostatkem pravomoci původce napadeného aktu a nedostatkem pravomoci původce aktu tvořícího právní základ napadeného aktu je vykonstruovaný a chybný a nejenže je rozsudek citovaný Soudem na podporu tohoto rozdílu [34] značně zastaralý a v každém případě irelevantní, jelikož se týká Smlouvy o ESUO, a nikoliv Smlouvy o ES, ale prokazuje případně naprostý opak toho, než co z něho vyvodil Soud.

62. Zatřetí navrhovatelka vytýká Soudu, že neprávem vyloučil, když přijal, že sporná rozhodnutí jsou individuálními rozhodnutími a ve světle kritérií stanovených v rozhodnutí o komitologii, co se týče výběru postupů pro výkon prováděcích pravomocí svěřených Komisi, že lze v projednávaném případě použít regulativní postup.

63. V tomto ohledu navrhovatelka zaprvé tvrdí, že Soud podal chybný výklad uvedených kritérií z důvodu, že nevzal v úvahu článek 2 rozhodnutí o komitologii, ze kterého plyne, že použití regulativního

34 — Výše uvedený rozsudek Société des fonderies de Pont à Mousson v. Vysoký úřad.

postupu není omezeno pouze na přijetí opatření s obecnou působností, ale že je rovněž možný pro účely přijetí opatření, jejichž předmětem je upravit nebo aktualizovat některé jiné než podstatné prvky základního aktu, a sice opatření, která podle navrhovatelky nemají již pojmově obecnou působnost. Navrhovatelka mimoto zdůrazňuje, že v souladu s judikaturou Soudního dvora [35] nejsou kritéria výběru postupů uvedených v článku 2 rozhodnutí o komitologii závazná.

64. Zadruhé navrhovatelka zpochybňuje, že sporná rozhodnutí jsou individuálními rozhodnutími, které nemají obecnou působnost. Uvedená rozhodnutí nejsou pouze individuální, avšak mají rovněž obecnou působnost, jelikož se týkají celního dluhu, a tudíž se přímo dotýkají vlastních zdrojů Společenství.

65. Začtvrté navrhovatelka tvrdí, že z článku 239 celního kodexu, který Soud neprávem při přezkoumávání právní povahy dotčeného výboru ponechal bez povšimnutí, je jasné, že záměrem zákonodárce Společenství – v projednávaném případě Rady – bylo stanovit použití regulativního postupu pro účely přijímání rozhodnutí ve věci vrácení nebo prominutí cla.

66. Nasvědčuje tomu v odstavci 1 uvedeného článku dvojí odkaz na „postup projednávání ve výboru" a použití v první a druhé odrážce tohoto ustanovení různých výrazů, a sice „které budou vymezeny" a „se vymezí", ve vztahu k případům, které mohou vést k vrácení nebo prominutí cla. Pouze výkladem první odrážky v tom smyslu, že se vztahuje na přijetí rozhodnutí jako takového a že ho podřizuje postupu projednávání ve výboru, lze dát smysl tomuto dvojímu odkazu, který by byl jinak výsledkem zbytečného opakování ze strany zákonodárce.

67. Zapáté navrhovatelka kritizuje napadený rozsudek v rozsahu, v němž se Soud nevyjádřil k otázce – kterou vznesla na jednání – fungování dotčeného výboru mimo jakýkoli rozpočtový rámec, a tudíž neslučitelnosti sporných rozhodnutí s pravidly týkajícími se rozpočtu Společenství. V tomto ohledu připomíná, že v souladu s judikaturou Soudního dvora [36] v systému Smlouvy jakýkoliv

35 — Rozsudek ze dne 21. ledna 2003, Komise v. Parlament a Rada, zvaný „rozsudek LIFE" (C-378/00, Recueil, s. I-937, body 43 až 48).

36 — Rozsudek ze dne 12. května 1998, Spojené království v. Komise (C-106/96, Recueil, s. I-2729, bod 22).

výdaj provedený Komisí předpokládá, mimo zahrnutí příslušné uvolněné částky do rozpočtu, akt sekundární legislativy, ze kterého tento výdaj vyplývá.

68. Zašesté navrhovatelka vytýká Soudu, že se dopustil dalšího nesprávného právního posouzení tím, že se nevyjádřil k přesné právní povaze dotčeného výboru, a tedy k právnímu základu, který umožnil jeho vytvoření.

— Přezkum

69. Poté, co jsem upřesnil jednotlivé důvody – Komise tvrdí, že jsou všechny neopodstatněné – formulované v rámci dvou prvních částí tohoto důvodu kasačního opravného prostředku, přejdu k jejich společnému přezkoumání, přičemž ponechám na konec důvod vycházející z toho, že Komise nepřezkoumala meritum otázky neplatnosti čl. 907 prvního pododstavce prováděcího nařízení.

70. Kapitola 3 prováděcího nařízení se týká „[z]vláštní[ch] prováděcí[ch] ustanovení k článku 239 [celního] kodexu". Je nesporné, že se v projednávaném případě jedná o případ spadající do oblasti působnosti oddílu 2 uvedené kapitoly, který se zabývá „[r]ozhodnutí[mi] přijíman[ými] Komisí", a nikoliv oddílu 1 týkajícímu se „[r]ozhodnutí přijíman[ých] celními orgány členských států".

71. Rozhodnutí o žádostech o prominutí cla podaných navrhovatelkou mělo být tudíž přijato na základě čl. 905 odst. 1 prováděcího nařízení „v souladu s postupem stanoveným v článcích 906 až 909 [téhož nařízení]".

72. Článek 906 druhý pododstavec, ve znění platném přinejmenším do přijetí sporných rozhodnutí, konkrétně stanoví, že „[p]rojednání věci se co nejdříve zařadí na pořad jednání výboru uvedeného v článku 247 [celního] kodexu". Článek 907 dále stanoví, že Komise přijme rozhodnutí o žádosti o vrácení nebo prominutí cla „[p]o konzultaci s odbornou skupinou složenou ze zástupců všech členských států, která se sejde v rámci výboru k projednání dané věci".

73. Podle tvrzení navrhovatelky je orgánem, se kterým je Komise povinna konzultovat v rámci postupu stanoveného v článcích 906 až 909 prováděcího nařízení, výbor uvedený v článku 247 celního kodexu, přičemž tento výbor je regulativním výborem ve smyslu článku 5 rozhodnutí o komitologii.

74. V tomto ohledu zaprvé uvádím, jak uvedl Soud, že znění článku 907, zejména výraz „v rámci výboru", nasvědčuje již tomu, že odborná skupina uvedená v tomto článku není Výborem pro celní kodex jako takovým, avšak odlišným útvarem, a to alespoň funkčně [37].

75. Povinnost, které se dovolává navrhovatelka, vykládat článek 907 v souladu se základním nařízením, kterým je celní kodex, nevede podle mého názoru k jinému závěru.

76. Co se týče článku 239 celního kodexu, není v něm totiž uvedeno nic, co by umožňovalo potvrdit tvrzení navrhovatelky, podle které tento článek pro účely přijímání rozhodnutí o žádostech o vrácení nebo prominutí cla stanoví regulativní postup. Ačkoliv tento článek obsahuje ne příliš jasné znění, je nicméně podle mého názoru zjevné, že se v něm obsažené odkazy na „postup projednávání ve výboru" v každém případě týkají „vymezení případů", ve kterých lze vrátit nebo prominout clo, a sice *abstraktního* stanovení případů, ve kterých je vrácení nebo prominutí cla připuštěno. Článek 239, když odkazuje na „postup projednávání ve výboru", se tedy vztahuje, stejně jako pro vymezení „příslušných procesních pravidel", k činnosti normativní, a nikoliv rozhodovací povahy.

77. Ani z článků 247 a 247a celního kodexu, správně vykládaných, nelze vyvodit skutečnosti na podporu tvrzení navrhovatelky. Článek 247 sice uvádí, že „[o]patření nezbytná k provedení [uvedeného] kodexu" musejí být přijata v souladu s regulativním postupem uvedeným v čl. 247a odst. 2, a sice postupem uvedeným v článku 5 rozhodnutí o komitologii. Je rovněž pravda, že tento posledně uvedený výraz, chápaný v širokém slova smyslu, může zahrnovat zejména přijetí rozhodnutí v jednotlivých případech. Nicméně z normativního kontextu je jasné, že uvedený výraz musí být chápán v užším slova smyslu, a sice ve smyslu změn určených k doplnění právní úpravy zavedené samotným kodexem.

78. V tomto ohledu poznamenávám, že znění článků 247 a 247a celního kodexu, které je relevantní pro účely projednávané věci – a sice znění, které bylo v platnosti v době konání správního řízení – je výsledkem změn provedených v celním kodexu

37 — Napadený rozsudek, bod 59. Odkaz – uvedený v článku 906 – na zasedání výboru uvedeného v článku 247 celního kodexu nebrání tomuto závěru. Ve skutečnosti se týká pouze formálního požadavku, a sice zařazení případu na pořad jednání k přezkumu a zdá se, že je výsledkem redakční nepřesnosti následně opravené nařízením č. 1335/2003 (viz odstavec 12 výše).

nařízením č. 2700/2000, jehož bod 14 odůvodnění stanoví, že „[o]patření nezbytná k provedení [celního kodexu] je třeba přijmout podle rozhodnutí [o komitologii]".

79. Dosah článků 247 a 247a je tedy třeba určit ve světle rozhodnutí o komitologii.

80. Mimoto uvádím, že rozhodnutí o komitologii bylo přijato na základě čl. 202 třetí odrážky ES, ze kterého zejména vyplývá, že Rada může podřídit výkon pravomocí k provádění pravidel, které přijme, určitým podmínkám a že tyto podmínky musejí být v souladu se zásadami a pravidly, které předem Rada přijala (jak tomu bylo právě v případě rozhodnutí o komitologii). Tyto zásady a pravidla se mohou, jak poukázal Soudní dvůr, rovněž týkat podmínek pro výběr mezi jednotlivými postupy, kterým může podléhat výkon prováděcích pravomocí Komise, které jsou jí svěřeny [38].

81. Je přitom pravda, že podle Soudního dvora pojem „provádění" ve smyslu čl. 202 třetí odrážky ES zahrnuje zároveň přípravu prováděcích pravidel a použití pravidel na zvláštní případy prostřednictvím aktů s individuální působností. Soudní dvůr v tomto ohledu uvedl, že jelikož Smlouva používá výraz „provádění", aniž by ho omezila dodatečným upřesněním, tento výraz nemůže být vykládán tak, že vylučuje individuální akty [39].

82. Je rovněž pravda, jak zdůraznila navrhovatelka, že Soudní dvůr upřesnil, že kritéria výběru postupů stanovená v článku 2 rozhodnutí o komitologii nemají závazný charakter, i když zákonodárce Společenství, pokud se při výběru postupu výboru od uvedených kritérií odchýlí, musí svou volbu odůvodnit [40].

83. Nicméně samotný Soudní dvůr mimoto zdůraznil, že opatření s individuální působností mohou spadat výlučně pod čl. 2 písm. a) rozhodnutí o komitologii, který stanoví použití řídícího postupu, zatímco opatření s obecnou působností mohou spadat do oblasti působnosti každé ze dvou částí [písm. a) a b)] uvedeného článku, a tedy být přijata, podle případu, podle řídícího nebo regulativního postupu [41].

38 — Výše uvedený rozsudek LIFE, bod 41.

39 — Rozsudky ze dne 24. října 1989, Komise v. Rada (16/88, Recueil, s. 3457, bod 11), a ze dne 23. února 2006, Komise v. Parlament a Rada (C-122/04, Sb. rozh. s. I-2001, bod 37).

40 — Výše uvedené rozsudky LIFE, body 43 až 48 a 50 až 55, a Komise v. Parlament a Rada, bod 32.

41 — Výše uvedený rozsudek Komise v. Parlament a Rada, bod 38).

84. V důsledku toho je prokázáno, že tvrzení navrhovatelky, podle které použití regulativního postupu není omezeno článkem 2 rozhodnutí o komitologii pouze na přijetí opatření s obecnou působností, je neopodstatněné.

85. Výklad článku 247 celního kodexu konformní s rozhodnutím o komitologii tudíž vyžaduje, aby výraz „[o]patření nezbytná k provedení [celního kodexu] je třeba přijmout podle rozhodnutí [o komitologii]" uvedený v uvedeném článku byl chápán tak, že odkazuje výlučně na opatření s obecnou působností.

86. Mimoto další tvrzení navrhovatelky, podle které sporná rozhodnutí nejsou opatřeními s individuální působností, se jeví zjevně neopodstatněným. Je zcela zřejmé, jak poukazuje Komise, že uvedená rozhodnutí se týkala otázky, zda byly splněny v *konkrétním případě týkajícím se navrhovatelky* podmínky pro prominutí cla stanovené v článku 239 celního kodexu, a že nejsou naproti tomu použitelná na objektivně určené situace ve vztahu ke kategoriím osob určeným obecně a abstraktně [42]. Skutečnost, zdůrazněná navrhovatelkou, že sporná rozhodnutí mají dopad na vlastní zdroje Společenství, je zjevně irelevantní a nepropůjčuje uvedeným rozhodnutím obecnou působnost.

87. Soud se tedy nedopustil nesprávného právního posouzení, když se domníval, že „sporná rozhodnutí jsou individuálními rozhodnutími, a tudíž nemají obecnou působnost", a když v souladu s rozhodnutím o komitologii vyloučil, že mohou být přijata podle regulativního postupu stanoveného v článku 5 téhož rozhodnutí.

88. Články 247 a 247a celního kodexu, vykládané ve světle a v souladu s rozhodnutím o komitologii, tedy nikterak nepodporují tvrzení navrhovatelky, podle které výklad čl. 907 prvního pododstavce prováděcího nařízení konformní s výše uvedenými ustanoveními vyšší právní síly celního kodexu vyžaduje, aby odborná skupina uvedená v tomto posledně uvedeném ustanovení byla uznána za regulativní výbor ve smyslu článku 5 rozhodnutí o komitologii.

89. Mimoto je podle mého názoru rovněž třeba zamítnout důvody vycházející z toho, že Soud nerozhodl jednak o přesné právní

42 — Viz k pojmu „akt s obecnou působností", *ex multis*, rozsudek ze dne 14. prosince 1962, Confédération nationale des producteurs de fruits et legumes a další v. Rada (16/62 a 17/62, Recueil, s. 901, zejména s. 919), na který se odvolává napadený rozsudek v bodě 57.

povaze odborné skupiny uvedené v čl. 907 prvním pododstavci prováděcího nařízení, a tudíž o právním základu pro její vytvoření, a jednak o tvrzeném fungování uvedené odborné skupiny mimo jakýkoli rozpočtový rámec.

90. Co se týče prvního případu, souhlasím s Komisí, že jakmile Soud – právem – vyloučil, že uvedená odborná skupina je regulativním výborem ve smyslu článku 5 rozhodnutí o komitologii [43] a konstatoval, že je „zjevně funkčně odlišným útvarem od Výboru pro celní kodex“ [44], nebyl povinen zabývat se dále právní povahou této skupiny vzhledem k tomu, že argumentace navrhovatelky se zakládala na kvalifikaci této skupiny jako regulativního výboru. Krom toho z napadeného rozsudku [45] dostatečně jasně vyplývá, že právní základ pro vytvoření odborné skupiny podle čl. 907 prvního pododstavce prováděcího nařízení je tvořen spojenými ustanoveními článků 239, 247 a 247a celního kodexu, ze kterých v podstatě vyplývá, že „příslušná procesní pravidla“ pro účely vrácení nebo prominutí cla podle článku 239 se vymezí regulativním postupem stanoveným v článku 5 rozhodnutí o komitologii. Soud neopomněl ani poukázat na to, že článek 907 prováděcího nařízení byl skutečně schválen v souladu s výše uvedeným postupem [46], což je skutečnost, která není ostatně navrhovatelkou popírána.

91. Co se týče druhého případu, postačuje poznamenat, jak uvedla Komise, že otázka dodržení účetních pravidel fungování odborné skupiny nemá nejmenší dopad na platnost sporných rozhodnutí, avšak může se nanejvýše týkat platnosti rozhodnutí o výdajích, která nejsou předmětem žalob navrhovatelky na neplatnost.

92. Konečně přejdu k analýze důvodů týkajících se nepřezkoumání merita námitky protiprávnosti čl. 907 prvního pododstavce prováděcího nařízení.

93. Úvodem podotýkám, že neopodstatněnost této námitky jasně vyplývá již z výše uvedených úvah, kterými jsem ukázal, že vytvoření odborné skupiny mělo právní základ a že nebylo v rozporu s ustanoveními celního kodexu dovolávanými navrhovatelkou.

43 — Napadený rozsudek, bod 58.

44 — Tamtéž, bod 59.

45 — Tamtéž, bod 52.

46 — Tamtéž.

94. Nicméně pochybuji o tom, že se Soudní dvůr z tohoto důvodu může nahrazením odůvodnění [47] zdržet rozhodnutí o důvodu vycházejícím z toho, že Soud nepřezkoumal meritum námitky protiprávnosti. Nahrazení odůvodnění v rozsudku, kterým se ukončuje řízení o kasačním opravném prostředku, by se jevilo tak, že se předpokládá předchozí konstatování nesprávného právního posouzení, kterého se dopustil Soud.

95. Tedy pouze z tohoto pohledu přejdu rovněž k přezkoumání výše uvedeného důvodu, který z mé strany vyvolává následující úvahy.

96. Zaprvé, ačkoliv navrhovatelka zpochybňuje posouzení Soudu, podle kterého byla námitka protiprávnosti vznesena až ve stadiu repliky, neuplatňuje ve skutečnosti žádný argument, který by prokázal opak. Navrhovatelka se totiž v podstatě omezuje na zdůraznění, že diskuse o platnosti čl. 907 prvního pododstavce prováděcího nařízení je výsledkem výkladu, jenž navrhovatelka nesdílí, který Komise přikládala tomuto ustanovení v žalobní odpovědi, a že tato diskuse by nevznikla, kdyby byl výklad přikládaný navrhovatelkou tomuto ustanovení v jejích žalobách přijat. Tato tvrzení tedy fakticky potvrzují, že námitka protiprávnosti byla ve skutečnosti vznesena až ve stadiu repliky. Mimoto poznamenávám, že je rovněž nesprávné tvrdit, jak to činí navrhovatelka, že podala svůj výklad čl. 907 prvního pododstavce prováděcího nařízení v žalobách. Při jejich pouhém přečtení zjistíme, že dotčené ustanovení v nich není dokonce ani citováno [48].

97. Zadruhé se domnívám, že tvrzení navrhovatelky, podle kterého musí být námitka protiprávnosti čl. 907 prvního pododstavce prováděcího nařízení považována za důvod založený na právní okolnosti, jež vyšla najevo v průběhu řízení ve smyslu čl. 48 odst. 2 jednacího řádu Soudu, je rovněž neopodstatněné. V tomto ohledu se totiž domnívám, že výklad čl. 907 prvního pododstavce prováděcího nařízení, podaný Komisí v žalobní odpovědi předložené Soudu, nemůže představovat právní okolnost, která vyšla najevo v průběhu řízení ve smyslu výše uvedeného čl. 48 odst. 2 vzhledem k tomu, že tento výklad nezměnil právní

47 — Podle judikatury Soudního dvora, jestliže je z odůvodnění rozsudku Soudu zřejmé porušení práva Společenství, avšak jeho výrok se jeví opodstatněný z jiných právních důvodů, kasační opravný prostředek podaný proti tomuto rozsudku musí být zamítnut (*ex multis*, rozsudky ze dne 9. června 1992, Lestelle v. Komise, C-30/91 P, Recueil, s. I-3755, bod 28, ze dne 15. prosince 1994, Finsider v. Komise, C-320/92 P, Recueil, s. I-5697, bod 37, a ze dne 13. července 2000, Salzgitter v. Komise, C-210/98 P, Recueil, s. I-5843, bod 58).

48 — Ve svém kasačním opravném prostředku navrhovatelka naproti tomu nevznáší otázku, zda může být námitka neplatnosti čl. 907 prvního pododstavce prováděcího nařízení považována za přípustnou jako pouhé „rozšíření důvodu předtím uplatněného v žalobě [...]" ve smyslu rozsudků ze dne 30. září 1982, Amylum v. Rada (108/81, Recueil, s. 3107, bod 25), a ze dne 19. května 1983, Verros v. Parlament (306/81, s. 1755, bod 9). Soudní dvůr tudíž není povinen o této otázce rozhodnout.

situaci existující v den podání žalob na neplatnost [49], na rozdíl od toho, co lze říci například o pozdější změně, zrušení nebo prohlášení neplatnosti aktu relevantního pro účely řešení věci.

98. Zatřetí se domnívám, že se Soud naproti tomu dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že protiprávnost čl. 907 prvního pododstavce prováděcího nařízení uplatněná navrhovatelkou není nepominutelným důvodem.

99. V tomto ohledu souhlasím s navrhovatelkou, že rozsudek Société des fonderies de Pont-à-Mousson v. Vysoký úřad [50], na který se Soud odvolal, v ničem nepodporuje závěr, ke kterému v tomto bodě došel.

100. V textu uvedeného rozsudku, na který se Soud odkazuje, Soudní dvůr uvedl, že žalující společnost mohla druhým žalobním důvodem napadnout individuální rozhodnutí přijaté ve vztahu k ní Vysokým úřadem pouze tehdy, kdyby vznesla námitku protiprávnosti proti určitému aktu s obecnou působností, který toto rozhodnutí provedlo. Vytýkaná vada měla být totiž shledána, pokud vůbec, v tomto aktu, avšak nikoliv v napadeném individuálním rozhodnutí. Soudní dvůr rozhodl, že ačkoliv „žalobkyně nevznesla námitku protiprávnosti výslovně a mohlo být jen obtížně přijato, že byla uplatněna implicitně", nebylo nicméně „namístě umožnit přetrvání pochybností, co se týče platnosti aktu s obecnou působností v rozsahu, v němž byla tato otázka relevantní pro dotčený spor", a z tohoto důvodu se domníval, že bylo „nezbytné přezkoumat opodstatněnost druhého žalobního důvodu". Nevidím tudíž, jak mohl Soud z tohoto rozsudku vyvodit poznatky pro tvrzení, že protiprávnost čl. 907 prvního pododstavce prováděcího nařízení není nepominutelným důvodem. Krom toho za účelem dalšího prokázání irelevance judikatury dovolávané Soudem dodávám, že ve věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek, se pochybnost o platnosti aktu s obecnou působností netýkala toho, zda původce tohoto aktu jednal při jeho přijímání v rámci svých pravomocí, avšak se týkala jiných aspektů souvisejících s vnitřní legalitou posledně uvedeného aktu.

101. Stejně tak tvrzení, že rozsudek Laboratoires Servier v. Komise [51], dovolávaný navrhovatelkou v řízení v prvním stupni, se týká nedostatku pravomoci orgánu, který přijal napadený akt, a nikoliv nedostatku

49 — Viz rozsudek ze dne 1. dubna 1982, Düerbeck v. Komise (11/81, Recueil, s. 1251, bod 17).

50 — Výše uvedený.

51 — Rozsudek Soudu ze dne 28. ledna 2003 (T-147/00, Recueil, s. II-85, bod 45).

pravomoci orgánu, který přijal akt, na základě kterého byl přijat napadený akt [52], nemůže představovat platný důvod pro odmítnutí považovat za nepominutelný důvod případnou protiprávnost, z hlediska nedostatku pravomoci Komise, čl. 907 prvního pododstavce prováděcího nařízení. Soud měl povinnost uvést důvody, pro které, při neexistenci zvláštního soudního precedentu, nemůže být nedostatek pravomoci orgánu, který přijal akt, na základě kterého byl přijat napadený akt, považován za nepominutelný důvod.

102. Co se týče kritérií umožňujících určit, zda je důvod nepominutelný, domnívám se, že je namístě odkázat na kritéria stanovená generálním advokátem Jacobsem v bodech 141 a 142 jeho stanoviska ve věci Salzgitter v. Komise [53]. Je tedy třeba posoudit:

— „zda porušené pravidlo směřuje k dosažení základního cíle v právním řádu Společenství a zda hraje významnou úlohu při dosahování tohoto cíle"

— a „zda porušené pravidlo bylo stanoveno v zájmu třetích osob nebo veřejnosti obecně, a nikoliv pouze v zájmu bezprostředně dotčených osob" [54].

103. Jak samotný Soud právem uvedl v napadeném rozsudku [55], soud Společenství musí přezkoumat nedostatek pravomoci původce napadeného aktu z úřední povinnosti [56]. Nedostatek pravomoci je nepominutelným důvodem [57]. Zdá se mi totiž, že tato vada v *zásadě* splňuje obě výše uvedená kritéria: pravidla o pravomoci směřují k dosažení základního cíle – nebo v každém případě základní hodnoty – v právním řádu Společenství, a sice rovnováhy mezi orgány, a jsou běžně přijímána v zájmu veřejnosti obecně. Říkám v *zásadě* vzhledem k tomu, že správnější přístup by se zdál posuzovat případ od případu – a to s odkazem na zvláštní pravidlo o pravomoci, o kterém se předpokládá, že bylo porušeno –

52 — Napadený rozsudek, bod 52.

53 — Výše uvedené.

54 — Naproti tomu se nedomnívám, že se podmínka zjevnosti porušení práva Společenství, popsaná v bodě 143 výše uvedeného stanoviska generálního advokáta Jacobse, týká právě kvalifikace důvodu jako nepominutelného. Podle mého názoru se spíše jedná o podmínku pro vznik povinnosti soudu uplatnit z úřední povinnosti nepominutelný důvod. V tomto smyslu viz B. Vesterdorf, Le relevé d'office par le juge communautaire, v *Une Communauté de droit: Festschrift für G. C. Rodriguez Iglesias*, Nomos, 2003, s. 551, zejména s. 560 a 561.

55 — Napadený rozsudek, bod 52.

56 — V tomto smyslu rozsudky ze dne 10. května 1960, Německo v. Vysoký úřad (19/58, Recueil, s. 457, zejména s. 473 a 474), Amylum v. Rada, výše uvedený, bod 28, a Salzgitter v. Komise, výše uvedený, body 56 a 57; rozsudky Soudu ze dne 27. února 1992, BASF a další v. Komise (T-79/89, T-84/89, T-85/89, T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 a T-104/89, Recueil, s. II-315, s. 31), ze dne 24. září 1996, Marx Esser e Del Amo Martinez v. Parlament (T-182/94, Recueil FP, s. I-A-411 a II-1197, bod 44), Laboratoires Servier v. Komise, výše uvedený, bod 45, a ze dne 21. září 2005, Kadi v. Rada a Komise (T-315/01, Sb. rozh. s. II-3649, bod 61).

57 — V tomto smyslu výslovně stanovisko generálního advokáta Lagrange ve věci 66/63, ve které byl vydán rozsudek ze dne 15. července 1964, Nizozemsko v. Vysoký úřad (Recueil, s. 1047, zejména s. 1086) a rozsudky Soudu uvedené v předcházející poznámce pod čarou.

zda jsou splněna výše uvedená kritéria, tudíž včetně kritéria týkajícího se významné úlohy pravidla při dosahování dotčeného cíle nebo základní hodnoty [58].

104. Nedomnívám se, že pro účely určení, zda je důvod založený na porušení pravidel o pravomoci nepominutelný, je relevantní rozlišení, provedené v napadeném rozsudku, mezi pravomocí původce napadeného aktu a pravomocí původce aktu tvořícího právní základ napadeného aktu.

105. Naproti tomu je v projednávaném případě třeba se tázat, zda ustanovení celního kodexu, která podle navrhovatelky Komise porušila tím, že zavedla čl. 907 prvním pododstavcem prováděcího nařízení odlišný postup od postupu stanoveného výše uvedenými ustanoveními – který jí umožňuje rozhodnout samotné v případě, jako je případ v projednávané věci, o žádosti o prominutí cla na základě článku 239 celního kodexu a článku 905 prováděcího nařízení – splňují kritéria, která jsem připomněl v odstavci 102 výše.

106. V tomto ohledu uvádím, že články 239, 247 a 247a celního kodexu musejí být považovány za pravidla, kterými se stanoví podmínky pro výkon prováděcích pravomocí ve vztahu k hmotněprávním ustanovením o vrácení a prominutí cla přijatým Radou v článku 239 celního kodexu. Jako taková mají významnou úlohu pro zajištění rovnováhy mezi orgány (ve vztazích mezi orgány Společenství navzájem a mezi těmito orgány a členskými státy), která je základní hodnotou v právním řádu Společenství, a byla zajisté stanovena v zájmu veřejnosti obecně, a nikoliv pouze v zájmu bezprostředně dotčených osob.

107. Otázka protiprávnosti čl. 907 prvního pododstavce prováděcího nařízení, opožděně vznesená navrhovatelkou v řízení v prvním stupni, je tudíž podle mého názoru, na rozdíl od toho, co tvrdí Soud v napadeném rozsudku a Komise v tomto řízení, nepominutelným důvodem.

108. To samo o sobě neznamená, že Soud byl povinen přezkoumat z úřední povinnosti tento důvod. Domnívám se totiž, že tato povinnost vzniká pouze za určitých okolností. Konkrétně povinnost uplatnit z úřední povinnosti nepominutelný důvod může pří-

58 — Soudní dvůr například ve sporu mezi zaměstnancem Komise a jeho zaměstnavatelem vyloučil, že pravomoc vedoucího oddělení přijímat rozhodnutí týkající se managementu spadá do kategorie otázek, které může Soudní dvůr přezkoumat z úřední povinnosti (rozsudek ze dne 14. prosince 1988, Hecq v. Komise, 280/87, Recueil, s. 6433, bod 12).

padně vzniknout pouze na základě skutečností založených do spisu [59]. Zjevný charakter dotčeného porušení, a sice možnost pro soud Společenství snadně ho zjistit a jako takové kvalifikovat [60], by mohl zakládat dodatečnou podmínku vzniku takové povinnosti. V rámci určení okolností, ze kterých vyplývá povinnost uplatnit z úřední povinnosti nepominutelný důvod ve vztahu nikoliv k napadenému aktu, ale k aktu, na základě kterého byl přijat napadený akt, by mohla rovněž vzniknout otázka nezbytnosti stejného původce těchto aktů, a sice toho, že orgán, který přijal „výše stojící" akt je již účastníkem řízení v postavení žalovaného.

109. Není nicméně nezbytné přezkoumat otázku, zda Soud měl za okolností projednávaného případu povinnost uplatnit z úřední povinnosti nepominutelný důvod, co se týče toho, zda čl. 907 první pododstavec prováděcího nařízení je protiprávní z důvodu nedostatku pravomoci. Jestliže totiž Soudní dvůr dospěje – jak navrhuji – ke zjištění, že se Soud dopustil nesprávného právního posouzení tím, že vyloučil, že uvedená otázka je nepominutelný důvod, může se pouze omezit, nahrazením odůvodnění, na konstatování, že tato otázka je neopodstatněná. Tato neopodstatněnost, jak jsem poukázal výše, vyplývá ze správného výkladu relevantních ustanovení celního kodexu, k němuž je namístě v každém případě dospět v rámci analýzy ostatních důvodů, které navrhovatelka uplatňuje, společně s nyní přezkoumávaným důvodem, dvěma prvními částmi projednávaného důvodu kasačního opravného prostředku.

110. Domnívám se tedy, že, po nahrazení odůvodnění, co se týče právě přezkoumaného bodu, napadený rozsudek není třeba na základě prvních dvou částí tohoto důvodu kasačního opravného prostředku zrušit.

K nesprávnému právnímu posouzení, kterého se údajně Soud dopustil tím, že zamítl žalobní důvod vycházející z porušení čl. 4 odst. 1 jednacího řádu výboru

111. Třetí částí tohoto důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že se Soud dopustil nesprávného právního posouzení v tom, že poté, co konstatoval, že členové odborné skupiny měli pouze třináct kalendářních dnů na to, aby se seznámili s odpovědí žalobkyně na dopisy Komise, vyloučil, že se žalobkyně mohla užitečně dovolávat z toho vyplývajícího porušení čl. 4 odst. 1 jednacího řádu výboru. Navrhovatelka Soudu vytýká, že ponechal bez povšim-

59 — Viz rozsudky ze dne 8. července 1999, Komise v. Anic Partecipazioni (C-49/92 P, Recueil, s. I-4125, bod 212) a Hüls v. Komise (C-199/92 P, Recueil, s. I-4287, bod 134).

60 — Stanovisko generálního advokáta Jacobse ve věci Salzgitter v. Komise, výše uvedené, bod 143.

nutí – když zdůraznil, že dotčené ustanovení není určeno k ochraně jednotlivců – rozsudek Soudního dvora ve věci Komise v. BASF [61], ze kterého plyne, že procesní pravidla obsažená v jednacím řádu tvoří podstatné formální náležitosti, jejichž nedodržení může být dovoláváno jednotlivci bezprostředně dotčenými rozhodnutím.

112. Nejprve poznamenávám, že konstatováním v bodě 77 napadeného rozsudku, že „členové odborné skupiny měli třináct kalendářních dnů (od 6. do 18. listopadu 2002) na to, aby se seznámili s odpovědí žalobkyně", Soud neupřesňuje, zda tím rozumí, že lhůty uvedené v čl. 4 odst. 1 jednacího řádu výboru byly každopádně dodrženy. Ani dobře nechápu, jak toto konstatování může být slučitelné se dnem, ve kterém se podle napadeného rozsudku konalo zasedání odborné skupiny, a sice 12. listopadem 2002 [62].

113. V každém případě není třeba ověřovat, zda lhůty stanovené uvedeným ustanovením byly v projednávaném případě dodrženy (ani stanovit, jaké bylo případně posouzení Soudu v tomto ohledu), jelikož pro vyloučení porušení čl. 4 odst. 1 uvedeného nařízení Soud vycházel z nemožnosti dovolávat se tohoto ustanovení jednotlivci.

114. Souhlasím s Komisí, že tento závěr je právně správný. Navrhovatelka ho zpochybňuje dovoláváním se výše uvedeného rozsudku Komise v. BASF a další, ze kterého však nijak nevyplývá, že každé porušení formální náležitosti stanovené jednacím řádem orgánu nebo výboru má za následek protiprávnost přijatého rozhodnutí, které se mohou jednotlivci dovolávat u soudu. V tomto rozsudku Soudní dvůr prohlásil, že ověření aktů stanovené v čl. 12 prvním pododstavci jednacího řádu Komise představuje podstatnou formální náležitost, jejíž porušení může vést k žalobě na neplatnost ze strany jednotlivců, *jelikož jeho cílem je zajistit právní jistotu* tím, že stanoví v jazycích, které jsou závazné, text přijatý Komisí, a tím, že tak umožňuje v případě sporu ověřit, že oznámené nebo zveřejněné texty přesně odpovídají tomuto textu [63].

115. Soudní dvůr tedy v dotčeném rozsudku přezkoumal povahu a účel porušené formální náležitosti, aby zjistil, zda uvedená náležitost byla podstatná ve smyslu článku 230 ES a zda

61 — Rozsudek ze dne 15. června 1994 (C-137/92 P, Recueil, s. I-2555).

62 — Napadený rozsudek, body 27, 37, 44 a 98.

63 — Výše uvedený rozsudek Komise v. BASF a další, body 75 s 76.

se jednotlivci mohli dovolávat jejího porušení v rámci žaloby na neplatnost.

116. Soud v napadeném rozsudku poukázal na to, že cílem čl. 4 odst. 1 jednacího řádu výboru je zajistit vnitřní fungování uvedeného výboru při plném zachování výsad jeho členů, a že tudíž není určen k zajištění ochrany jednotlivců. Ve svém kasačním opravném prostředku navrhovatelka neuplatňuje žádný argument směřující k popření tohoto konstatování, kromě obecného tvrzení týkajícího se „zvláštní důležitosti" dodržení pravidel týkajících se projednání ve výboru a nepodloženého tvrzení, že každé procesní pravidlo představuje podstatnou formální náležitost. Zjištění Soudu je v každém případě v souladu s pravidlem – *které musí být považováno za obecně použitelné a* které je bez jakýchkoliv pochybností obdobně použitelné na případ výboru, jako je Výbor pro celní kodex – vyjádřeným Soudním dvorem v rozsudku Nakajima v. Rada [64], podle kterého vzhledem k tomu, že „cílem jednacího řádu orgánu Společenství je zajistit vnitřní fungování služeb v zájmu řádné správy", „základním účelem stanovených pravidel je zajistit řádný průběh jednání při plném respektování výsad všech členů orgánu" a tato pravidla „nejsou určena k ochraně jednotlivců".

64 — Rozsudek ze dne 7. května 1991 (C-69/89, Recueil, s. I-2069, body 49 a 50), na který Soud výslovně odkazuje v bodě 79 napadeného rozsudku.

117. Je zřejmé, že cílem lhůt stanovených v čl. 4 odst. 1 jednacího řádu výboru je poskytnout členům výboru dostatečný čas k přezkoumání spisu, který je jim předložen. Podle mého názoru přísluší pouze členským státům, zastoupeným ve výboru, posoudit, zda kratší lhůta, než je lhůta předepsaná výše uvedeným ustanovením, nicméně stačila k tomu, aby umožnila jejich zástupcům ve výboru přezkoumat spis, ke kterému měli zaujmout stanovisko.

118. Podle mého názoru tedy Soud právem vyloučil to, že se navrhovatelka může dovolávat porušení výše uvedeného ustanovení.

119. Třetí část tohoto důvodu kasačního opravného prostředku musí být tudíž podle mého názoru rovněž zamítnuta.

K tvrzenému chybnému použití článku 239 celního kodexu

120. Navrhovatelka tvrdí, že se Soud dopustil nesprávných právních posouzení tím, že rozhodl, že podmínka neexistence hrubé nedbalosti uvedená v článku 239 celního kodexu není v projednávaném případě splněna.

121. První částí svého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka Soudu vytýká, že podal chybný výklad čl. 1 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 3319/94, a že v důsledku toho dospěl k závěru, že tento článek nevykazuje významné výkladové obtíže.

122. Navrhovatelka v podstatě tvrdí, že na rozdíl od názoru Soudu a jak vyplývá z bodu 39 odůvodnění uvedeného nařízení [65] dotčené ustanovení nevyžaduje uložení zvláštního cla ve všech případech nepřímé fakturace z důvodu souvisejícího rizika obcházení antidumpingových opatření, avšak pouze v případech, v nichž k tomuto obcházení skutečně došlo.

123. Chybný výklad čl. 1 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 3319/94 ze strany Soudu mimoto podle ní prokazuje, že, na rozdíl od konstatování Soudu v napadeném rozsudku, uvedené ustanovení vykazuje významné výkladové obtíže.

124. Jako Komise se rovněž domnívám, že tyto argumenty nemohou být přijaty.

125. Nejprve je namístě upřesnit, že tvrzený chybný výklad čl. 1 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 3319/94 nemůže být vzat v úvahu jako samostatný důvod – a to z důvodů, které jsem uvedl v bodech 40 až 50 výše – avšak pouze jako argument na podporu důvodu směřujícího proti posouzení Soudu týkajícímu se stupně složitosti ustanovení. Tento stupeň složitosti je jedním z faktorů, které jsou podle judikatury relevantní pro účely ověření podmínky neexistence hrubé nedbalosti ve smyslu článku 239 celního kodexu [66].

126. Jsem však toho názoru, že tento důvod je nepřípustný, neboť posouzení složitosti ustanovení musí být analyzováno jako posouzení skutkových okolností, které není

65 — Tento bod odůvodnění zejména uvádí, že „[...] vzhledem k existenci různých dovozních kanálů prostřednictvím společností z třetích zemí je považováno za vhodné zavést pohyblivé clo na úrovni umožňující průmyslu Společenství zvýšit své ceny až na úroveň, jež je rentabilní pro dovozy fakturované přímo bulharskými nebo polskými výrobci anebo subjekty, které vyvezly dotyčný výrobek v průběhu šetření, a jednak zvláštní clo vypočítané na stejném základě týkající se všech ostatních dovozů, aby se předešlo obcházení antidumpingových opatření". *(neoficiální překlad)*

66 — Rozsudky ze dne 11. listopadu 1999, Söhl & Söhlke (C-48/98, Recueil, s. I-7877, bod 56), a ze dne 13. března 2003, Nizozemsko v. Komise (C-156/00, Recueil, s. I-2527, body 92 až 95).

předmětem přezkumu Soudního dvora ve stadiu kasačního opravného prostředku směřujícího proti rozsudku Soudu [67].

127. Dodávám, že uvedený důvod je v každém případě zjevně neopodstatněný. Spočívá totiž pouze na kritice výkladu čl. 1 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 3319/94 podaného Soudem, který se mi zdá naopak zcela správný. Ze znění ustanovení je totiž zcela jasné – i při vzetí v úvahu bodu 39 odůvodnění dovolávaného navrhovatelkou – že jedinou podmínkou pro uplatnění stanoveného zvláštního cla je situace nepřímé fakturace, a nikoliv rovněž důkaz, že účelem nebo účinkem nepřímé fakturace bylo obcházení variabilního cla stanoveného předcházejícím pododstavcem. Navrhovatelka tudíž žádným způsobem neprokazuje, že na rozdíl od toho, co bylo stanoveno v napadeném rozsudku, čl. 1 odst. 3 druhý pododstavec nařízení č. 3319/94 vykazoval výkladové obtíže.

67 — V mém stanovisku předneseném dne 11. ledna 2007 ve věci Holcim (Deutschland) v. Komise (C-282/05 P, Sb. rozh. s. I-2941, bod 65) jsem uvedl podobnou úvahu ve vztahu k posouzení obtížnosti použití nebo výkladu relevantních normativních textů v rámci přezkumu směřujícího k určení, pro účely zjištění mimosmluvní odpovědnosti Společenství na základě čl. 288 druhého pododstavce ES, zda porušení práva Společenství, kterého se dopustil orgán, je dostatečně závažné.Musím však upozornit na to, že Soudním dvorem byl v jeho rozsudku ze dne 3. března 2005, Biegi a Commonfood v. Komise (C-499/03 P, Sb. rozh. s. I-1751, zejména body 42 až 44 a 49 až 55) přijat odlišný přístup ve vztahu k posouzení složitosti relevantních celních ustanovení v rámci ověření – provedeného pro účely použití čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu – zda dlužník jednající v dobré víře mohl zjistit chybu, které se dopustily příslušné celní orgány.

128. Druhou částí tohoto důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka jednak tvrdí, že posouzení Soudu, podle kterého se navrhovatelka nemůže zprostit své vlastní odpovědnosti dovoláváním se pochybení, ať již skutečného, nebo domnělého, svých zástupců, je v rozporu s judikaturou Společenství, která uznala odbornou odpovědnost celních zástupců, a jednak zpochybňuje to, že Soud potvrdil posouzení provedené Komisí, podle kterého měla navrhovatelka požadovanou profesní zkušenost.

129. Relevance nebo irelevance, pro účely posouzení neexistence hrubé nedbalosti ve smyslu článku 239 celního kodexu, pochybení celních zástupců je právní otázkou, která jako taková může být vznesena ve stadiu kasačního opravného prostředku.

130. V tomto ohledu uvádím, že se navrhovatelka nicméně omezuje na tvrzení, že v obou soudních rozhodnutích – rozsudku Soudního dvora Van Gend & Loos v. Komise [68] a rozsudku Soudu Mehibas Dordtselaan v. Komise [69] – bylo potvrzeno, že „celní zástupce je ze samotné povahy

68 — Rozsudek ze dne 13. listopadu 1984 (98/83 a 230/83, Recueil, s. 3763, bod 16).

69 — Rozsudek ze dne 18. ledna 2000 (T-290/97, Recueil, s. II-15, bod 83).

svých funkcí odpovědný jak za zaplacení dovozního cla, tak za správnost dokumentů, které předkládá celním orgánům".

131. Zaprvé mám přitom pochybnosti o relevanci této judikatury, jelikož v projednávaném případě bylo zaplacení dotčeného cla požadováno francouzskými celními orgány na navrhovatelce, a nikoliv na jejích celních zástupcích. V tomto ohledu podotýkám, že ze skutkových okolností, jak jsou uvedeny v napadeném rozsudku, vyplývá, že celní zástupci navrhovatelky provedli celní odbavení *nikoliv svým vlastním jménem, ale jménem společnosti Agro Baltic a jménem navrhovatelky* [70]. Z bodu 5 rozsudku Van Gend & Loos v. Komise naopak vyplývá, že celní zástupce, který byl žalobcem ve věci, ve které byl vydán tento rozsudek, propustil zboží do volného oběhu *svým vlastním jménem,* avšak pro někoho jiného [71] a že z tohoto důvodu se Komise domnívala, že uvedený zástupce měl povinnost zaplatit dovozní clo, kterému zboží případně podléhalo [72].

132. V každém případě i kdyby byl celní zástupce odpovědný za zaplacení dovozního cla a za správnost dokumentů předložených celním orgánům v případě, kdy jsou celní prohlášení vyhotovována uvedeným zástupcem nikoliv jeho vlastním jménem, avšak jménem dovozce, samo o sobě by to nezprostilo dovozce této odpovědnosti. Je to ostatně odpovědnost navrhovatelky, kterou uplatnily francouzské celní orgány. Navrhovatelka v projednávané věci krom toho nikterak netvrdila ani implicitně neuplatnila, že francouzské celní orgány měly požadovat zaplacení zvláštního antidumpingového cla na celních zástupcích. Tento argument měl být ostatně nanejvýš uplatněn v rámci žaloby podané u vnitrostátních soudů proti rozhodnutím uvedených orgánů o uložení tohoto cla navrhovatelce.

133. Jelikož navrhovatelka neuplatňuje žádný jiný argument, mimo stručného odkazu na judikaturu uvedenou v bodě 130 výše, směřující ke zpochybnění posouzení Soudu, podle kterého se navrhovatelka nemůže zprostit odpovědnosti dovoláváním se pochybení, ať již skutečného, nebo domnělého, svých zástupců, napadený rozsudek nemůže být prohlášen za neplatný v tomto bodě.

134. Dále na podporu tohoto závěru se mi zdá užitečné uvést – i když to nebylo uvedeno v napadeném rozsudku – že čl. 905 odst. 1 třetí pododstavec prováděcího

70 — Jedná se tudíž o případ přímého zastoupení ve smyslu čl. 5 odst. 2 celního kodexu.

71 — Jednalo se tudíž o případ nepřímého zastoupení ve smyslu čl. 5 odst. 2 celního kodexu.

72 — Naproti tomu z výše uvedeného rozsudku Mehibas Dordtselaan v. Komise nevyplývá, zda celní zástupce, ve věci, ve které byl vydán tento rozsudek, vyhotovil celní prohlášení svým vlastním jménem a na účet dovozce, nebo jménem a na účet dovozce. Nic to nemění na tom, že nizozemské celní orgány požadovaly na celním zástupci, a nikoliv na dovozci zaplatit dodatečné zemědělské dávky, jejichž vrácení tento zástupce požadoval podle článku 13 nařízení č. 1430/79.

nařízení stanoví, že „pojem ‚zúčastněná osoba'" – a sice osoba, ve vztahu k níž musí být v souladu s článkem 239 celního kodexu a čl. 905 odst. 1 prvním pododstavcem prováděcího nařízení posouzeno, zda došlo k podvodnému jednání, nebo k hrubé nedbalosti – „se vykládá stejně jako v článku 899" téhož nařízení. Tento článek v tomto ohledu upřesňuje, že „ ‚[z]účastněnou osobou' se rozumí osoba nebo osoby uvedené v čl. 878 odst. 1 [a sice osoba, která zaplatila nebo je povinna zaplatit clo, nebo osoby, které převzaly její práva a povinnosti] [nebo jejich zástupci] a případně každá jiná osoba, která se účastnila plnění celních formalit týkajících se daného zboží nebo vydala pokyny potřebné k jejich splnění". Přitom se zdá, že seznam těchto subjektů zajisté zahrnuje rovněž celní zástupce, kteří v projednávaném případě splnili celní formality pro navrhovatelku. I kdyby bylo tudíž přijato, jak to navrhovatelka tvrdí, že uložení cla je přičitatelné pochybení jejích celních zástupců při plnění uvedených formalit, hrubá nedbalost těchto celních zástupců by měla přesto za následek vyloučení práva navrhovatelky na prominutí cla.

135. Co se týče požadované profesní zkušenosti, navrhovatelka zdůrazňuje, že je sice hospodářským subjektem, který má zkušenost s dovozem a vývozem roztoků obsahujících dusík, nicméně není v žádném případě specializována na celní odbavení těchto výrobků ve Francii.

136. Tento důvod je rovněž přípustný ve stadiu kasačního opravného prostředku vzhledem k tomu, že vznáší v podstatě otázku týkající se rozsahu činnosti, ve vztahu k němuž je třeba posoudit stupeň profesní zkušenosti subjektu, který žádá o prominutí cla na základě článku 239 celního kodexu.

137. Zdá se mi zřejmé, že uvedený rozsah činnosti nemůže zahrnovat celní odbavení samo o sobě; v opačném případě by podmínka profesní zkušenosti subjektu – vyžadovaná mimo jiné pro posouzení existence hrubé nedbalosti ve smyslu článku 239 celního kodexu[73] – byla automaticky splněna všemi dovozci, kteří nejsou celními zástupci.

138. Soud tudíž právem, ostatně v souladu s judikaturou Soudního dvora ve věci Corte

73 — Viz judikatura uvedená v poznámce 66 pod čarou výše.

Söhl & Sölke [74], poukázal na to, že je třeba zkoumat, zda se jedná o hospodářský subjekt, jehož profesní činnost spočívá v převážné míře v dovozu a vývozu, a zda již nabyl určitou zkušenost v provádění těchto operací.

139. Tento přezkoumávaný důvod se mi tudíž zdá neopodstatněný.

140. Třetí částí tohoto důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka Soudu vytýká, že považoval její chování během dotčených činností za nedostatečně řádnou péči.

141. Soud založil toto posouzení na celkovém hodnocení chování navrhovatelky, když poukázal zejména na to, že navrhovatelka jednak – přestože tvrdila, že neměla zkušenost s proclením dotčených výrobků, jakož i to, že měla aplikační obtíže s nařízením č. 3319/94 – nejenže nepožádala o radu své celní zástupce, ale ještě jim dala velmi přesné pokyny, a jednak se dopustila chyb při vystavování svých faktur [75].

74 — Výše uvedená, bod 57.

75 — Napadený rozsudek, body 143 a 144.

142. Co se týče první stránky, navrhovatelka tvrdí, že na rozdíl od tvrzení Soudu skutečně požádala o objasnění použití ustanovení uvedeného nařízení.

143. Argumenty uplatněné navrhovatelkou v tomto ohledu však nemohou prokázat zkreslení skutečností nebo s nimi souvisejících důkazů Soudem. Navrhovatelka se totiž omezuje na tvrzení, že dopisem ze dne 7. března 2000 požádala francouzské celní orgány, zda způsob, kterým navrhovala provést celní odbavení, zcela podobné tomu, které provedla v roce 1997, vytvářel situaci přímé nebo nepřímé fakturace ve smyslu čl. 1 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 3319/94.

144. Sama navrhovatelka tak přitom připomněla, že operace, které vedly k projednávanému sporu, byly provedeny v roce 1997. Žádost o objasnění zaslaná navrhovatelkou francouzským celním orgánům byla tudíž podána dlouhou dobu poté, co tyto operace byly provedeny, a dokonce až

po vyhotovení zápisu o úniku cla a daní[76] a žádostech navrhovatelky o prominutí cla[77].

145. Okolnost tvrzená navrhovatelkou je tudíž zjevně irelevantní pro účely ověření její řádné péče vynaložené při plnění operací, které jsou předmětem projednávaného sporu.

146. Co se týče pochybení ve fakturaci, navrhovatelka vytýká Soudu, že předpokládal, když se obecně odvolával na tato pochybení, že byla četná, což neodpovídá skutečnosti. V tomto ohledu upřesňuje, že se jednalo pouze o dvě chyby v celkem čtyřech operacích celního odbavení, z nichž každá zahrnovala tři odlišné transakce, a že tyto chyby se týkají pouze spisu, který je předmětem věci T-134/03.

147. V tomto ohledu uvádím, že Soud vůbec neuvedl nebo nepředpokládal, že uvedená pochybení ve fakturaci byla četná. Pouze totiž v bodě 144 napadeného rozsudku shledal, že „pochybení žalobkyně při vystavování jejích faktur svědčí o nedostatku řádné péče na její straně".

148. Navrhovatelka tudíž neprokazuje, že by Soud v tomto bodě zkreslil skutečnosti nebo s nimi související důkazy. Co se týče významu, který Soud připsal dotčeným pochybením ve fakturaci, jejichž existenci samotná navrhovatelka připouští rovněž ve stadiu kasačního opravného prostředku, uvádím, že spadá do posouzení skutkových okolností Soudem a že toto posouzení Soudní dvůr ve stadiu kasačního opravného prostředku nemůže přezkoumat.

149. Výše uvedené úvahy mě tudíž vedou k závěru, že navrhovatelka neprokázala existenci vad, které by mohly zneplatnit zjištění Soudu, podle kterého se Komise nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když se ve sporných rozhodnutích domnívala, že podmínka neexistence hrubé nedbalosti ze strany navrhovatelky nebyla splněna.

150. Navrhuji tudíž Soudnímu dvoru, aby zamítl rovněž tento důvod kasačního opravného prostředku.

76 — Který byl podle napadeného rozsudku (bod 24) vyhotoven dne 13. listopadu 1997 pro operace, které jsou předmětem věci T-135/03 a dne 4. prosince 1998 pro operace, které jsou předmětem věci T-134/03.

77 — Které byly podle napadeného rozsudku (bod 25) podány v listopadu a prosinci 1999.

K nákladům řízení

151. Podle čl. 122 prvního pododstavce jednacího řádu není-li opravný prostředek opodstatněný, rozhoduje Soudní dvůr i o nákladech řízení. Podle čl. 69 odst. 2 téhož jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

152. Vzhledem k tomu, že Soudnímu dvoru navrhuji, aby kasační opravný prostředek zamítl, a Komise požadovala, aby navrhovatelce byla uložena náhrada nákladů řízení, domnívám se, že tyto náklady musejí být uloženy posledně jmenované.

Závěry

153. Ve světle výše uvedených úvah navrhuji, aby Soudní dvůr rozhodl takto:

„Kasační opravný prostředek se zamítá.

Navrhovatelce se ukládá náhrada nákladů řízení."